

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. B.**, zast. Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem, se sídlem Bystrá 2430/12, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, č. j. 412/2018-160-SPR/6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 9 A 108/2018 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Kamila Fotra, advokáta.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, Odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. S-MHMP 397261/2015, č. j. MHMP2042029/2015, ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu a § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítl žalobcovy námitky proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče a potvrdil provedený záznam 12 bodů ke dni 11. 3. 2015.

[2] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Dospěl totiž k závěru, že žalovaný pochybil, neboť si neověřil, zda byly body do registru řidičů zaznamenány na základě způsobilých podkladů a v souladu s jejich obsahem, a sám si neopatřil sporný pokutový blok (k přestupku který měl být spáchán dne 10. 7. 2013) ani přípis Policie České republiky (dále jen „policie“) ze dne 8. 3. 2018, na který poukazoval žalobce v doplnění odvolání (v němž policie informuje žalobce, že pokutové bloky, včetně sporného pokutového bloku ze dne 10. 7. 2013, byly ztraceny). Žalovaný byl s ohledem na zcela konkrétní odvolací námitky žalobce ohledně sporného přestupku, tedy námitky zásadně a konkrétně zpochybňujících skutkový děj zjištěný správním orgánem prvního stupně, povinen přípis policie ze dne 8. 3. 2018 opatřit nebo jej od žalobce vyžádat a nikoliv pro jeho nepředložení žalobcem spolu s odvoláním označit žalobcova odvolací tvrzení za lichá. Takový postup považoval městský soud za rozporný s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 10 As 3/2017 - 34, podle něhož jsou správní orgány povinny obstarat si pokutové bloky v případě, že účastník řízení v souvislosti s přestupkem vznese konkrétní námitku a formálními náležitostmi pokutového bloku se zabývají v případě, že je účastník řízení konkrétně namítá a pokud mohou zpochybnit způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů do registru. V nyní posuzované věci takové námitky žalobce učinil a je nerozhodné, že se tak stalo až v průběhu odvolacího řízení. Městský soud totiž, vycházející z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, a rozsudku téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38, nepřisvědčil stanovisku žalovaného, že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto se v něm uplatní zásada koncentrace řízení.

[5] Městský soud shledal, že spisový materiál správních orgánů neobsahuje podklady svědčící pro závěr, že se žalobce dopustil přestupku ze dne 10. 7. 2013 (který byl projednán v blokovém řízení, za který mu byla uložena pokuta a byl proveden odečet bodů). Přitom žalobce tvrdil, že v daném případě přestupek nespáchal a svá tvrzení dokládal v průběhu odvolacího řízení. V takovém případě bylo na místě, aby si žalovaný v odvolacím řízení vyžádal příslušný pokutový blok, z něhož by bylo možné zjistit, zda žalobce svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou, tedy zda blokové řízení proběhlo. Žalovaný tedy byl podle městského soudu povinen obstarat si dostatečné (originální) podklady k tomu, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky žalobce, který zcela konkrétně zpochybňoval způsobilost daného pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

[6] Městský soud také poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, podle něhož oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Vyskytnou-li se tedy v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z důkazů dalších. Ke zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení však nemůže dojít bez dalšího automaticky vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal

pokračování

nebo že si jej není vědom; správní orgán musí posuzovat jak kvalitu zpochybňujících tvrzení řidiče, tak i kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. V nynějším případě je tedy podle městského soudu nutné, aby se správní orgány zabývaly kvalitou zpochybňujících tvrzení žalobce, a posoudily je ve vztahu k podkladům, které svědčí o spáchání přestupku, a to ve vztahu ke kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ve věci sporného pokutového bloku (neboť jen ten byl žalobcem namítán); přitom by měly správní orgány vyjít ze závěrů rozsudku č. j. 8 As 186/2016 - 35, podle kterého by mělo mít oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku s výjimkou podpisu. Důkazem, že blokové řízení skutečně proběhlo, totiž může podle citovaného rozsudku být i oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, nejsou-li pochybnosti o údajích v něm uvedených. Městský soud uzavřel, že námitkami, jimiž žalobce zpochybňoval sporný pokutový blok, se nemohl zabývat, neboť by tím nahrazoval hodnocení správních orgánů.

[7] Městský soud naopak neshledal důvodnou dílčí žalobní námitku ohledně absence poučení o koncentraci řízení. Poukázal na skutečnost, že z obsahu spisového materiálu správních orgánů je zřejmé, že žalobce byl již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně zastoupen advokátem, jehož stavovskou právní povinností podle § 16 a násl. zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, je i bez případného poučení využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné. Pokud advokát těmito svým povinnostem v úplnosti nedostál, nelze z toho vyvozovat nezákonné zkrácení subjektivních práv stěžovatele ve správním řízení.

III.

[8] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel především nesouhlasí se závěrem městského soudu, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Má ve shodě se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016 - 35 za to, že řízení o námitkách je řízením zahajovaným na návrh, neboť je zahájeno podáním námitek řidičem a nikoliv z moci úřední (jako je tomu v řízení o přestupku), a tudíž je v něm plně uplatnitelná zásada koncentrace řízení. V řízení o námitkách rovněž není účastníku ukládána žádná sankce (správní trest) - pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů není podle stěžovatele správním trestem. Řízení o námitkách tedy nepředstavuje sankční řízení, v němž není uplatnitelná koncentrace řízení. Městský soud nadto v napadeném rozsudku vůbec nezdůvodnil, proč závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016 - 35 na věc nedopadají, ale pouze odkázal na rozsudek téhož soudu č. j. 4 As 102/2013 - 38, kterým podpořil svůj závěr o neaplikaci zásady koncentrace řízení v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016 - 35, z jehož závěrů stěžovatel v napadeném rozhodnutí vycházel, je přitom rozhodnutím novějším, zabývajícím se obdobnou situací, která nastala v nynější věci (nedostupností pokutového bloku, kvalitou oznámení o uložení blokové pokuty a koncentrací řízení).

[10] Stěžovatel rovněž namítá, že k otázce (ne)uplatnitelnosti zásady koncentrace řízení v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se správní soudy vyjadřují rozdílně (některé tvrdí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu a některé, že nikoliv), podává chronologický výčet některých rozhodnutí správních soudů, na nichž tuto skutečnost demonstruje, a pro uvedené navrhuje předložení věci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

[11] Stěžovatel (vycházející z přesvědčení, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se uplatní zásada koncentrace řízení) dále uvádí, že žalobce v právě posuzovaném případě zásadu koncentrace řízení nenaplnil. Po celou dobu správního řízení v prvním stupni nenamítal žádné formální nedostatky pokutových bloků, pouze obecně zpochybňoval jejich způsobilost pro záznam bodů, a teprve v podaném odvolání tyto nedostatky podrobněji specifikoval, a to šablonovitě (jako v jiných případech, kde byla zástupcem nejprve právnická osoba AK Linhart o.s. a poté JUDr. Radek Bechyně, advokát). Až po dvou letech a po změně právního zástupce následně žalobce předložil důkazy o své údajné nepřítomnosti v místě spáchání sporného přestupku z důvodu, že v rozhodné době, kdy měl být spáchán, byl na dovolené v Londýně. Sdělení takových skutečností až v odvolacím řízení (ač žalobci musely být známy již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně) a s časovou prodlevou považuje stěžovatel za účelové.

[12] Stěžovatel dále v kasační stížnosti zdůrazňuje, že již v napadeném rozhodnutí uvedl, že obstarané podklady pro záznam bodů v registru řidičů jsou dostatečné, a zhodnotil zde rovněž kvalitu oznámení o uložení blokových pokut, a to v souladu s požadavky uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016 - 35. Stěžovateli tedy není zřejmé, jakým způsobem se má vypořádat s kvalitou oznámení o uložení blokové pokuty (k čemuž ho zavazuje napadený rozsudek), když již takto řádně v napadeném rozhodnutí učinil.

[13] Za nadbytečné a nepřipustné (přesahující žalobní námitky) považuje stěžovatel to, že jej městský soud zavázal k obstarání příslušného prohlášení o ztrátě pokutového bloku, a to za situace, kdy stěžovateli byla známa skutečnost, že byl pokutový blok ze dne 10. 7. 2013 ztracen, a ani žalobce ji v žalobě nerozporoval. Městský soud si přitom byl vědom závěrů ohledně nedostupných pokutových bloků uvedených v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 186/2016 - 35. Postup městského soudu proto stěžovatel považuje za nepřipustně formalistický, neboť obstarání prohlášení o ztrátě pokutového bloku nemá na posuzovanou věc žádný vliv; ztráta sporného pokutového bloku byla všem známa. Takové potvrzení pouze není součástí spisové dokumentace, ostatně ani být nemusí, jestliže se jedná o všem dotčeným osobám známý fakt, který nikdo nezpochybňoval.

[14] Stěžovatel také namítá, že nebylo jeho povinností v odvolacím řízení vyzývat žalobce k doplnění odvolání o přípis policie ze dne 8. 3. 2018; k tomu opětovně (jako ve svém vyjádření k žalobě) poukazuje na závěry rozsudku městského soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52 (následně potvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 Afs 89/2012 - 62), podle něhož není správní orgán povinen

pokračování

vyzývat účastníka řízení k doplnění odvolání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, pokud odvolání obsahuje alespoň jeden projednatelný důvod, a je z něj zřejmé, v čem odvolatel spatřuje rozpor s právními předpisy. Tak tomu bylo i v právě posuzované věci.

[15] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti uvádí, že v námitkovém řízení byl správní orgán oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam bodů do registru řidičů, zda byl záznam proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze k zákonu o silničním provozu. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je správní orgán povinen vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však lze přistoupit pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze účelově uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, například že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy; to se však v nynější věci nestalo. Stěžovatel také poukazuje na to, že správní orgán vedle tvrzení řidiče posuzuje i kvalitu oznámení o uložení blokových pokut z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje. To tedy neznamená, jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011 - 74, že pokud řidič pouze účelově sdělí, že se přestupků nedopustil, že je správní orgán automaticky povinen *ex officio* prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku. Kvalitu oznámení o uložení blokových pokut i veškeré další podklady přitom stěžovatel shledal dostatečně kvalitními pro záznam bodů, což zdůvodnil již v napadeném rozhodnutí.

[16] Stěžovatel zdůrazňuje, že pouze v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení o uložení blokových pokut z nich nelze bez dalšího vycházet (to vyplývá z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011 - 107, ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, či z již citovaného rozsudku č. j. 4 As 102/2013 - 38). Ne vždy však zjištění o nedostatcích formálních či obsahových náležitostí vedou k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodů v registru řidičů. Pokutový blok je správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, které naplnilo znaky přestupku a zakládá jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81.

IV.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti shledává napadený rozsudek zcela v souladu se zákonem a závěry v něm predestované považuje za správné, srozumitelné a přezkoumatelné. Ve shodě s městským soudem se žalobce domnívá, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se zásada koncentrace neuplatní. Výsledek tohoto řízení je totiž výsledkem řízení o sankci *sui generis* v podobě odnětí řidičského

oprávnění z důvodu opakovaného páchaní vybraných přestupků proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Řízení o námitkách podle žalobce není a nemůže být toliko formálním přezkoumáním, ale musí jít o faktický postup, jehož smyslem a účelem je ověření správnosti a oprávněnosti provedení, jako i další existence, jednotlivých záznamů bodů za přestupky, a to nejenom co do počtu bodů v bodovém hodnocení řidiče, ale i jejich důvodnosti či zákonnosti. Jedině podáním námitek je možné iniciovat pokračování řízení *ex officio* o provedení jednotlivých záznamů bodů a tímto způsobem naplnit právo na jinou právní ochranu ve smyslu článku 36 Listiny základních práv a svobod.

[18] Zjevně je tedy podle žalobce řízení o námitkách ovládáno dispoziční zásadou, neboť například v nynějším řízení to byl pouze žalobce, kdo byl způsobilý řízení vyvolat. Orgán veřejné moci příslušný podle § 119 zákona o silničním provozu k řízení o námitkách je však ten, kdo vydá autoritativní rozhodnutí o námitkách. Autoritativní rozhodnutí v řízení o námitkách v případě neúspěchu účastníka řízení má přitom ty samé důsledky, jako uložení trestu či správního trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Výsledkem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je v případě neúspěchu účastníka řízení zákaz řídit motorová vozidla *ex lege* ve smyslu § 123c odst. 3 ve spojení s § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu, a to po dobu nejméně 12 měsíců, pod hrozbou trestní sankce v případě porušení této povinnosti. Žalobce tedy nemá pochyb o tom, že na řízení o námitkách je třeba aplikovat zásady trestního práva, které vylučují uplatnění koncentrace řízení.

[19] Žalobce rovněž podotýká, že se mu ze strany správního orgánu prvního stupně nedostalo žádného poučení o tom, že řízení o námitkách je ovládáno zásadou koncentrace řízení. Bylo by podle něj tedy přinejmenším nespravedlivé a v rozporu s jeho legitimním očekáváním, pokud by stěžovatel nebral v potaz následná vyjádření žalobce, jakož i jím předložené důkazy, neboť se mu v tomto ohledu nedostalo náležitého poučení, ačkoliv poučovací povinnost je základní povinností správního orgánu.

[20] Pro uvedené skutečnosti žalobce navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Kasační stížnost není důvodná.

[23] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel mimo jiné shledává rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[24] Stěžovatel konkrétně městskému soudu vytýká, že v napadeném rozsudku nikterak neodůvodnil, proč na žalobcovu věc nedopadají závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35 (ze kterého je zřejmé, že v řízení o

pokračování

námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se zásada koncentrace uplatní), a naopak závěry rozsudku téhož soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38 (v němž kasační soud uvedl, že řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů není ovládáno zásadou koncentrace řízení), přílehlavé jsou. Rozsudek č. j. 8 As 186/2016 - 35, na který poukazoval stěžovatel ve vyjádření k žalobě, je přitom rozhodnutím novějším a zabývá se obdobnou situací jako je ta nyní posuzovaná, tedy nedostupností pokutového bloku, kvalitou oznámení o uložení blokové pokuty a koncentrací řízení.

[25] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[26] Nejvyšší správní soud rovněž například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, vyslovil, že, *[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.*

[27] S ohledem na předestřené judikurní závěry nelze přisvědčit stěžovateli v tom, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud se v něm řádně vypořádal s žalobní argumentací. Konkrétně otázkou, zda se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů uplatní zásada koncentrace, se zabýval v bodě 16 napadeného rozsudku, v němž také výslovně odmítl stanovisko stěžovatele (uvedené v jeho vyjádření k žalobě i v napadeném rozhodnutí), že řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto je na něj uplatnitelná zásada koncentrace řízení. Skutečnost, že městský soud v odůvodnění nikterak nezdůvodnil, proč vycházel ve svých závěrech z rozsudků kasačního soudu uvedených v bodě 16 napadeného rozsudku (ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, a ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 102/2013 - 38) a nikoliv ze stěžovatelem ve vyjádření k žalobě uvedeného rozsudku kasačního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, přitom nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, jak vyplývá z výše citovaného rozsudku kasačního soudu č. j. 1 As 64/2009 - 153.

[28] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje též kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, že se v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů neuplatní zásada koncentrace, a tudíž že byl na základě doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2018 (kterým žalobce zcela konkrétně zpochybnil zjištěný skutkový stav ohledně spáchání přestupku ze dne 10. 7. 2013, obsah pokutového bloku z téhož dne, a svá tvrzení rovněž doložil) povinen ověřit, zda byly body v registru řidičů zaznamenány na podkladě způsobitelných podkladů a v souladu s jejich obsahem a měl rovněž opatřit sporný pokutový blok ze dne 10. 7. 2013 nebo přípis policie ze dne 8. 3. 2018, kterým informovala žalobce, že pokutové bloky, včetně sporného pokutového bloku ze dne 10. 7. 2013, byly ztraceny (na který žalobce poukazoval v doplnění odvolání).

[30] Stěžovatel vychází z předpokladu, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se uplatňuje zásada koncentrace řízení, má také za to, že je povinen v řízení o námitkách vyžadovat další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání určitého přestupku pouze tehdy, pokud se vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zaznamenaných v podkladech pro záznam bodů v registru řidičů. Například pokud řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom. Je však třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze účelově uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, například že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. To se však v právě posuzovaném případě podle stěžovatele nestalo. Žalobce nevyhověl zásadě koncentrace řízení. V řízení před správním orgánem prvního stupně nic konkrétního nenamítal. Až v druhém doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2018 tvrdil a přestřel důkazy o tom, že se nemohl dopustit sporného přestupku dne 10. 3. 2017. Stěžovatel je proto přesvědčený o tom, že oznámení o uložení blokových pokut, jakož i další podklady, z nichž v napadeném rozhodnutí vycházel, byly dostatečně kvalitní pro záznam bodů v registru řidičů.

[31] Nejvyšší správní soud především nepřisvědčuje stěžovatelově kasační argumentaci, v níž se vymezil proti závěru městského soudu, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů není uplatnitelná zásada koncentrace, a poukázal na rozpornou judikaturu správních soudů k dané problematice. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu totiž v usnesení ze dne 23. 4. 2021, č. j. 6 As 174/2019 - 35, zcela jasně vyjádřil, že judikatura kasačního soudu je v názoru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu, je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu, jednotná; poukázal k tomu na například již citovaný rozsudek č. j. 4 As 102/2013 - 38, rozsudek ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018 - 52, či rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 7 As 432/2018 - 21. Ohledně stěžovatelem namítaného rozsudku ze dne 29. 3. 2017, č. j. 8 As 186/2016 - 35, přitom rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném usnesení vyslovil, že se jedná v tomto směru o ojedinělé

pokračování

rozhodnutí, které uvádí opačný názor bez jakéhokoli odůvodnění a mimo vlastní rozhodovací důvody (jde tedy o exces, vybočení z jinak ustálené judikatury).

[32] Shodně a podrobněji se k rozsudku č. j. 8 As 186/2016 - 35 vyjádřil také sedmý senát Nejvyššího správního soudu v již citovaném rozsudku č. j. 7 As 432/2018 - 21. Uvedl, že: „[o]smý senát v uvedené věci sice prohlásil, že řízení o námitkách není ovládáno zásadou koncentrace řízení. Uvedené však konstatoval mimo *ratio decidendi* odůvodnění tohoto rozsudku. Jádrem odůvodnění žalovaným citovaného rozsudku byla skutečnost, že stěžovatel v dané věci pouze vágně a nepodloženě zpochybňoval důkazy svědčící o spáchání přestupku – osmý senát k tomu odkázal na rozsudek ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 As 109/2016 - 32, dle něž i zpochybňující tvrzení o skutečnostech uvedených v oznámení o spáchání přestupku musí mít určitou kvalitu. K zásadě koncentrace řízení se pak vyjádřil pouze okrajově až v rámci reakce na obecnou námitku stěžovatele. Tou se přitom zabýval za situace, kdy stěžovatel ani nenavrhl žádné relevantní důkazy zpochybňující obsah oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Zjevně i z tohoto důvodu osmý senát toliko obecně konstatoval, že řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů je řízením zahajovaným na návrh, jelikož jeho předpokladem je podání námitek, a proto není ovládáno zásadou koncentrace řízení. Uvedený právní názor byl v rozhodnutí zmíněn jen letmo. Osmý senát jej hlouběji neodůvodnil, nereflektoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 114/2014 - 55, které již bylo v té době publikováno, ani se nevypořádal s argumentací výše citovaného rozsudku č. j. 4 As 102/2013 - 38, který se zásadou koncentrace v tomto typu řízení obšírně zabýval, a který dospěl k opačnému závěru. V důsledku nesprávného předpokladu, že se jedná o řízení na žádost, osmý senát nevzal v potaz ani ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž se v řízení o uložení sankce uplatní vyšetřovací zásada (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132 a ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48). Z výše uvedených důvodů je možné konstatovat, že se žalovaný v kasační stížnosti neopírá o následovatelný, v obecné rovině normativně působící právní názor, a proto v daném případě není nezbytné předložit věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 10 As 2/2018 - 31). Lze uzavřít, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.“

[33] S ohledem na podané skutečnosti Nejvyšší správní soud v nynější věci uzavírá, že městský soud dospěl ke správnému dílčímu závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona o silničním provozu je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu. Jak výše uvedeno, stěžovatelem poukazovaný rozsudek č. j. 8 As 186/2016 - 35 představuje v tomto směru exces, tedy vybočení z jinak ustálené judikatury, na podkladě které lze dospět k jasnému závěru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů není uplatnitelná zásada koncentrace [srov. např. již citovaný rozsudek kasačního soudu č. j. 4 As 102/2013 - 38, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2012, č. j. 5 As 93/2011 - 55, ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, a ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48 (vydané již před napadeným rozhodnutím), a dále rozsudky kasačního soudu ze dne 25. 7. 2019, č. j. 1 As 353/2018 - 52, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 7 As 432/2018 - 21]. Argumentace stěžovatele založená na takovém rozhodnutí kasačního soudu, jehož závěry nadto nelze v obecné rovině považovat za normativně působící právní názor (jak vyjádřil Nejvyšší správní soud

v citovaném rozsudku č. j. 7 As 432/2018 - 21), proto nemohla v právě posuzovaném případě obstát.

[34] Pro právě uvedené a též s ohledem na existující rozhodnutí rozšířeného senátu č. j. 6 As 174/2019 - 35 týkající se možnosti aplikace zásady koncentrace řízení v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů, Nejvyšší správní soud neshledal důvod k opětovnému předložení věci rozšířenému senátu, jak navrhoval v kasační stížnosti stěžovatel. Takový postup se nyní jeví být nadbytečným.

[35] Městský soud v napadeném rozsudku nepochybil ani ve svých navazujících závěrech. Správně uzavřel, že s ohledem na neuplatnění koncentrace v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů byl stěžovatel v odvolacím řízení povinen jednak na podkladě doplnění odvolání učiněných žalobcem, zejména doplnění ze dne 26. 3. 2018 (obsahujícího konkrétní zpochybnění skutkového stavu zjištěného správním orgánem prvního stupně ohledně spáchání sporného přestupku ze dne 10. 7. 2013, včetně obsahu pokutového bloku z téhož dne, a také listinné důkazy), ověřit, zda byly body zaznamenány na základě způsobilých podkladů a v souladu s jejich obsahem, a jednak si opatřit sporný pokutový blok ze dne 10. 7. 2013 nebo přípis, v němž policie informuje žalobce, že pokutové bloky, včetně sporného pokutového bloku ze dne 10. 7. 2013, byly ztraceny. I přesto, že žalobce přípis policie k doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2018 nepřipojil (na rozdíl od faktury za letenky, letenek a fotografie), byl stěžovatel s ohledem na konkrétní odvolací námitky žalobce ve vztahu ke spáchání sporného přestupku ze dne 10. 7. 2013 sám povinen tento přípis opatřit nebo jej od žalobce vyžádat. Jelikož správní spis neobsahoval spolehlivé podklady pro závěr, že se žalobce dopustil sporného přestupku (který byl projednán v blokovém řízení, byla mu za něj uložena pokuta a byl proveden odečet bodů), a žalobce tvrdil a dokládal v odvolacím řízení, že sporný přestupek nespáchal, bylo podle městského soudu namístě, aby si stěžovatel obstaral dostatečné (originální) podklady k tomu, aby mohl řádně vypořádat odvolací námitky žalobce konkrétně zpochybňující způsobilost sporného pokutového bloku být podkladem pro záznamu bodů v registru řidičů. S takovými závěry městského soudu se s ohledem na popsane skutkové okolnosti případu ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

[36] Městský soud tudíž postupoval správně, pokud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zabývat se v něm kvalitou zpochybňujících tvrzení žalobce (obsažených zejména v doplnění odvolání ze dne 26. 3. 2018), přiložených listinných důkazů (datovanou fotografií o pobytu žalobce s rodinou v Londýně, fakturou za letenky a letenkami v rozhodném období), a rovněž přípisem policie ze dne 8. 3. 2018, poměřovat výpovědní hodnotu těchto důkazů navzájem, jakož i spolu s dalšími podklady obsaženými ve správním spise, které svědčí o spáchání přestupku, a to i ve vztahu ke kvalitě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ve věci sporného přestupku ze dne 10. 7. 2013, a zjišťovat i další skutečnosti, resp. další důkazy, v rozsahu, kterým bude skutkový stav postaven najisto.

[37] Takovému postupu městského soudu nemá Nejvyšší správní soud co vytknout a nemá k němu ani dalších doplnění. Nepřisvědčil proto kasační argumentaci, v níž stěžovatel se závěry městského nesouhlasil a namítal nezákonnost napadeného rozsudku

pokračování

pro nesprávné posouzení právní otázky městským soudem. Ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) tudíž nebyl naplněn.

[38] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že za jdoucí mimo *ratio decidendi* je třeba považovat kasační námitku, v níž stěžovatel namítá, že nebylo jeho povinností v odvolacím řízení žalobce vyzývat k doplnění odvolání o přípis policie ze dne 8. 3. 2018. Městský soud v napadeném rozsudku neuváděl, že takovou povinnost stěžovatel má, pouze v intencích skutečnosti, že se ve správním řízení v dané věci neuplatní koncentrace řízení, měl za to, že je stěžovatel povinen zjistit potřebné skutečnosti, které vedou k potvrzení či vyvrácení zcela konkrétních tvrzení žalobce vztahujících se ke spornému pokutovému bloku a že takovou skutečností může být i zmíněný přípis, který je třeba hodnotit v kontextu všech dalších skutkových zjištění, jak již výše uvedeno.

VI.

[39] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[40] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Žalobce byl ve věci účastníkem úspěšným, náleží mu tudíž proti neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení o kasační stížnosti. Ty spočívají v náhradě mimosmluvní odměny žalobcova zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů související s uvedeným úkonem právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. S ohledem na skutečnost, že zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci, k rukám jeho zástupce, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu